

РЕШЕНИЕ

№ 6306

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 26.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2463** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на адв. Ю. С., като пълномощник на „НЮ ГЕЙМС“ АД – в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане №4/14.02.2020г. (АУПДВ), издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта (ДКХ или Комисията). С оспорвания Акт, на основание чл.30, ал.3, предл. 1^{-во} и чл.92, ал.2 и ал.3 от Закона за хазарта (ЗХ) във вр. с чл.166, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) е УСТАНОВЕН размерът на изрично и изчерпателно посочените задължения по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 31.01.2020г. на „Ню Геймс“ АД, ОБЩО в размер 223 190 904.46 (двеста двадесет и три милиона сто и деветдесет хиляди деветстотин и четири и 0.46) лева, от които: 188 199 519.65 (сто осемдесет и осем милиона сто деветдесет и девет хиляди петстотин и деветнадесет и 0.65) лева - задължения за довносяне на държавна такса по чл.30, ал.3, предл. 1^{-во} ЗХ и 34 991 384.81 (тридесет и четири милиона деветстотин деветдесет и една хиляди триста осемдесет и четири и 0.81) лева – лихви за просрочие.
Жалбоподателят претендира за нищожност на оспорвания Акт за установяване на публично държавно вземане, като издаден от некомпетентен орган, извън кръга на правомощията му, установени в Закона за хазарта. Твърди, че в ЗХ не е предвиден специален ред за установяване на публични държавни вземания, поради което и на основание чл.166, ал.2 ДОПК установяването на вземането следва да се осъществи по

реда на АПК. Смята, че доколкото вземането е за държавна такса, приложение следва да намери и специалният Закон за държавните такси (ЗДТ). Сочи, че нормата на чл.92, ал.3 ЗХ не определя председателя на ДКХ като орган, компетентен да издаде АУПДВ по смисъла на чл.166, ал.1 ДОПК. Изтъква, че издаването на Акта от председателя на ДКХ лишава дружеството от възможността за защита по административен ред и противоречи на нормите на чл.166, ал.2 и ал.3 ДОПК и чл.81, ал.1 АПК. Алтернативно жалбоподателят претендира, че председателят на ДКХ е надхвърлил правомощията си по ЗХ като е иззел компетентността на Комисията при определяне на вида на дължимите държавни такси и на законодателя при определяне на техния размер. Твърди, че съгласно чл.22, ал.1, т.4, т.6 и т.7 ЗХ в правомощията на ДКХ е да определи вида на лицензионната такса за поддържане на лиценза по чл.30, ал.3 ЗХ. Смята, че при наличие на утвърдени от ДКХ и неотменени правила на Дружеството по чл.22, ал.1, т.11 ЗХ и на акт на министъра на финансите по чл.30, ал.6 ЗХ, произнасянето на председателя на Комисията относно тълкуването и прилагането на чл.30, ал.3 ЗХ е извън пределите на неговата материална компетентност. Поддържа, че регламентираното в чл.92, ал.3 ЗХ право на председателя на ДКХ да установява вземания за неплатени в срок държавни такси е относимо единствено към размера на неплатената в срок част, но не и за размера на самата такса, която е дължима от организатора на хазартни игри. Освен доводите за нищожност в жалбата са изложени и оплаквания за недействителност на оспорвания АУПДВ, като издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалния и на материалния закон. Жалбоподателят претендира, че актът страда от съществен порок във формата, тъй като не отговаря на изискванията, установени в чл.59, ал.2, т.5 и т.8 АПК – не е посочена датата на издаването му и няма ясна разпоредителна част, която да определя правата и задълженията, начина и срока за изпълнение. Релевира доводи за неправилно приложение на материалния закон вследствие на което смята, че неправилно е бил установен размерът на дължимата за процесната хазартна игра държавна такса по чл.30, ал.3 ЗХ. Сочи, че законът не дава легално определение за „такси и комисионни“, както и за „игри с такси и комисионни“, както и не установява кои игри могат да се организират с такси и комисионни и по отношение на кои игри това е невъзможно. При това смята, че след като в закона няма изрично ограничение всяка една от игрите, изброени в чл.49 във вр. с чл.48 и чл.41, ал.1 ЗХ, могат да бъдат организирани с такси и комисионни и съответно да бъдат облагани с държавна такса в размер на 20% върху стойността на получените такси и комисионни. Изтъква, че по смисъла на закона лотарийни игри и игри с такси и комисионни не са различни видове хазартни игри. Жалбоподателят поддържа, че всички решения на ДКХ с които са били одобрявани Правилата за организиране и провеждане на моментна лотарийна игра, са влезли в сила и са задължителни както за техния адресат, така и за държавния орган който ги е издал. При това смята, че за председателя на ДКХ не съществува правна възможност сам да отмени или да не се съобрази с решенията и одобрените правила за процесната игра. Твърди, че „Национална лотария – моментни игри“ е лицензирана от Комисията хазартна игра за която се събират такси и комисионни за участие и съответно за нея се дължи държавна такса по чл.30, ал.3 ЗХ в размер на 20% върху стойността на получените такси и комисионни. Изтъква, че за целия процесен период ДКХ и председателят ѝ са приемали извършените от търговеца „Ню Геймс“ АД плащания на държавни такси. Претендира, че приемането на декларацията по чл.30 ЗХ и плащането по нея има окончателен погасителен ефект по отношение на

извършената услуга. По същество оспорва размера на установените задължения, тъй като смята, че от представените писмени доказателства не може да се установи по какъв начин административният орган е направил своите изчисления. Оспорва и дължимостта на начислените лихви за забава. Чрез процесуалните си представители адв. С., Д. и Р. моли съда да прогласи за нищожен или евентуално да отмени оспорвания АУПДВ №4/14.02.2020г. и да осъди ответника за разноски, съгласно представения списък. Доводи за недействителност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР на Националната агенция за приходите (НАП), конституиран на основание §85 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за хазарта (ПЗР ЗИД ЗХ, обн. ДВ, бр.69/2020г.), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Н. Г. поддържа, че оспорваният АУПДВ е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение №000030-6233/29.06.2015г. ДКХ е издала на „Ню Геймс“ ООД лиценз за организиране на моментна игра „Национална лотария – моментни игри“ с два броя разновидности: „Кралят на кеша: 10 печалби по 100 000 лева“ и „Фантастичната 5: 5 x 250 000 лева и 25 x 50 000 лева“ за срок от 10 години, на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.22, ал.1, т.1 ЗХ. Със същото Решение са утвърдени представените от дружеството Игрални условия и правила за организиране на моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“, Правила за организацията на работа и финансов контрол при организиране на моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“, задължителни образци за счетоводна отчетност и два броя образци за талони за участие в моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“. На основание горното Решение и чл.34, ал.1 ЗХ на организатора на хазартни игри „Ню Геймс“ ООД е издадено Удостоверение за издаден лиценз от 30.06.2015г. С поредица от последващи Решения в периода 2015 – 2019г., последното от които с №200/18.12.2019г. (т.43), на основание чл.25, ал.1 във вр. с чл.22, ал.1, т.3 и т.9 ЗХ, ДКХ е давала разрешения за извършване на промени в издадения на „Ню Геймс“ АД лиценз за организиране на моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“ с посочени разновидности (общо 92 бр. след последните промени) и е утвърждавала представените от дружеството Игрални условия и правила за организиране на моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“ и образци на талони за участие в лотарийната игра. На 02.01.2020г. на жалбоподателя „Ню Геймс“ АД е издадено ново Удостоверение за издаден лиценз за моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“ с 92 (деведесет и два) бр. разновидности, изчерпателно посочени в Приложението.

По повод на извършвана, на основание чл.89, ал.2, т.6 ЗХ проверка, председателят на ДКХ е поискал от „Ню Геймс“ АД да му предостави справка по месеци за броя и стойността на продадените талони за участие в моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“ за всяка утвърдена от Комисията разновидност на играта за периода от 29.06.2015г. до 31.12.2019г. (писмо с изх.

№42/14.01.2020г.). Исканата справка е била представена от дружеството – жалбоподател на 21.01.2020г. със съпроводително писмо с вх. №205.

С Писмо вх. №11-02-29/31.01.2020г. на Специализираната прокуратура (СпПр) министърът на финансите е бил уведомен за водено разследване по досъдебно производство №19/2019г. по описа на Следствения отдел (С.) на СпПр, за тежки умишлени престъпления по чл.321, чл.213а, чл.214, чл.282, чл.253 и чл.255 от Наказателния кодекс (НК). В писмото е посочено е, че в хода на разследването е бил приобщен доклад на Агенцията за държавна финансова инспекция (АДФИ) за извършена финансова инспекция на ДКХ в качеството ѝ на надзорен орган по хазарта. В хода на досъдебното производство било установено нарушение при прилагането на чл.30, ал.3 ЗХ, изразяващо се в това, че за поддържане на лиценз за организиране на едни и същи видове хазартни игри се заплащат държавни такси, формирани по различен начин от регистрираните организатори на хазартни игри. Писмото е било изпратено в ДКХ където е регистрирано с вх. №413/03.02.2020г.

Със Заповед №3-73/03.02.2020г. председателят на ДКХ, на основание чл.31, ал.1, т.9 ЗХ и чл.6, ал.3, т.8 от Устройствения правилник на ДКХ и нейната администрация (УПДКХ), е наредил да се създаде работна група, която да извърши проверка на документацията във връзка с декларираните размери и заплатените държавни такси по чл.30, ал.3 ЗХ от изрично посочените организатори на хазартни игри, включително „Ню Геймс“ АД за периода 01.01.2014г. – 31.12.2019г.

С писмо изх. №153/04.02.2020г. жалбоподателят е бил уведомен за образуваното производство по проверка и установяване на дължимите от дружеството държавни такси по чл.30, ал.3 ЗХ. В писмото е указано, че за целите на проверката ще бъдат използвани данните, предоставени от търговеца с писмо вх. №205/21.01.2020г., както и възможността за представяне на допълнителни доказателства в 7-дневен срок. Видно от отбелязването на последната му страница уведомителното писмо е било връчено на представляващия „Ню Геймс“ АД на 04.02.2020г.

На 07.02.2020г. назначената от председателя на ДКХ работна група е представила Доклад с вх. №184. Според обстоятелствената част на доклада, от проверената документация било установено, че проверяваните дружества – организатори на хазартни игри, включително „Ню Геймс“ АД, не са внасяли в пълен размер дължимите месечни такси по чл.30, ал.3 ЗХ. Констатирано било, че организаторите на хазартни игри са декларирали и внасяли държавна такса в размер на 20% от общия размер на декларираните комисионни, вместо законовоопределения размер – 15% върху общия размер на направените залози за всяка игра.

Производството е приключило с издаване на оспорвания АУПДВ №4/14.02.2020г.

За установяване на спорните факти по делото е приета съдебно – счетоводна експертиза (ССЧЕ). Заключение на вещото лице П. К. – основно и допълнително, не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно и въз основа на него приема за установени следните релевантни за спора факти: 1) За периода 01.09.2015г. – 31.12.2019г. „Ню Геймс“ АД като организатор на хазартни игри „Национална лотария – моментни игри“ е получил в приход 878 306 349.49 (осемстотин седемдесет и осем милиона триста и шест хиляди триста четиридесет и девет и 0.49) лева – комисионна, съгласно чл.1, ал.2 от Игралните правила, утвърдени от ДКХ.; 2) Стойността на направените залози в „моментни лотарийни игри“ за периода 01.09.2015г. – 31.12.2019г. е в размер на 2 425 738 597.00 (два милиарда

четиристотин двадесет и пет милиона седемстотин тридесет и осем хиляди петстотин деветдесет и седем) лева.

3) Разликата между изчислената и заплатена от жалбоподателя „Ню Геймс“ АД държавна такса по чл.30, ал.3 ЗХ, за периода 01.09.2015г. – 31.01.2020г., представляваща 20% от стойността на комисионната, приложима за всяка игра, съобразно одобрените от ДКХ правила и държавната такса за същия период, изчислена от Комисията в размер на 15% върху стойността на продадените билети, е 188 199 519.65 (сто осемдесет и осем милиона сто деветдесет и девет хиляди петстотин и деветнадесет и 0.65) лева.; 4) Общият размер на лихвите за периода 01.09.2015г. – 31.01.2020г., изчислен по месеци върху съответните главници е 34 994 213.61 (тридесет и четири милиона деветстотин деветдесет и четири хиляди двеста и тринадесет и 0.61) лева.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следото:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт с който за жалбоподателя се създават задължения и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесният АУПДВ №4/14.02.2020г. е постановен от компетентен орган в кръга на правомощията му.

Според регламента на чл.162, ал.1 ДОПК държавните и общинските вземания са публични и частни. В ал.2 на чл.162 ДОПК императивно е посочено, че вземанията за държавни и общински такси, установени по основание със закон, както и лихвите за вземанията по т.1 – т.8, са публични (т.3 и т.9) и редът за събирането им е този, установен в ДОПК. Съгласно чл.166, ал.1 и ал.2 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, а когато в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

Приложимият в случая Закон за хазарта - чл.92, ал.3 (редакцията ДВ, бр. 105/2014г.) установява, че неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение, държавни такси и лихви за забава подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Според същата норма актът за установяване на вземанията се издава от председателя на Комисията.

В случая се касае за установяване на публично вземане за държавна такса регламентирана в ЗХ и съответните лихви за просрочие, за което компетентен, съгласно изричната разпоредба на чл.92, ал.3 ЗХ във вр. с чл.166, ал.1 ДОПК, е председателят на ДКХ.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния

орган.

Настоящият решаващ състав приема, че АУПДВ е издаден в съответствие приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Не е спорно между страните и е установено с приетите писмени доказателства, че жалбоподателят „Ню Геймс“ АД – в несъстоятелност, е организатор на хазартни игри по смисъла на чл.4 ЗХ, за което на дружеството е бил издаден лиценз за организиране на моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“.

Според регламента на чл.30, ал.3 ЗХ (приложимата редакция ДВ, бр.105/2014г.) за поддържане на лиценз за организиране на изрично посочените хазартни игри: традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15% върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

При това не е спорно между страните, че като организатор на хазартни игри жалбоподателят е дължал заплащане на държавна такса по чл.30, ал.3 ЗХ за поддържане на лиценза. Спорен по делото е въпросът коя от двете такси е дължал търговецът за организираната от него моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“, независимо от разновидностите: а) 15% от стойността на направените залози или б) 20% от стойността на получените такси и комисиони. Следователно за да се отговори на спорния въпрос е необходимо да се извърши преценка дали в конкретния случай за съответната лицензирана хазартна игра се правят залози или се събират комисиони.

Според определението на чл.2, ал.1 ЗХ хазарт е всяка игра на случайността, в която има залог и може да се получи печалба или да се загуби залогът. Дефиниция за залог е дадена в §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗХ. По смисъла на тази норма „залог“ е всяко плащане на пари, пряко или под друга форма, за участие в хазартна игра с цел получаване на печалба. Законът за хазарта не съдържа определение за „комисиона“. От друга страна комисионният договор е регламентиран от Търговския закон (ТЗ), Част трета, Глава двадесет и четвърта. Съгласно чл.348, ал.1 ТЗ с комисионния договор комисионерът се задължава *срещу възнаграждение* по поръчка на доверителя *да извърши от свое име и за негова сметка една или повече сделки*. В чл.356, ал.2 ТЗ е въведено задължение за доверителя да заплати на комисионера направените разноски за изпълнение на поръчката *и уговореното възнаграждение*. Когато не е уговорено възнаграждение, се дължи обичайното. При това комисионата е възнаграждението, което се дължи на комисионера при посредничеството му за осъществяване на търговска сделка. В този смисъл е и значението на думата според Речника на чуждите думи в българския език (И. „Наука и изкуство“ 1978г.) *commission* (фр.) – право на възнаграждение за посредническа услуга в търговията; възнаграждение за търговско посредничество, често процент върху сумата.

В случая жалбоподателят не сочи и не ангажира доказателства, че при организирането и провеждането на процесната моментна лотарийна игра е

действал в качеството на комисионер, т.е. да е извършвал сделки от свое име и за сметка на доверителя. Липсва основание да се приеме подобно негово качество и с оглед разпоредбата на чл.59 във връзка с чл.49, т.4 ЗХ.

В чл.41, ал.1 ЗХ са установени хазартните игри, разрешени по този закон. Такива съгласно тази разпоредба са лотарийните игри, игрите със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игрите със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, игрите с игрални автомати и игрите в игрално казино, като начинът, техническите средства и електронните съобщителни средства или услуги, чрез които се организира и предлага хазартната игра, не променя нейния вид. Според нормата на ал.2 на чл.41 томболата и моментната лотарийна игра не може да се организират онлайн - пряко чрез интернет или чрез други електронни съобщителни средства: мобилни и стационарни апарати, радио, телевизия, сателити и други средства. Моментната лотария е вид лотарийна игра, която се разиграва с талони с поредни серийни номера, върху които са отразени цифри, комбинации от цифри, знаци, фигури и други символи, изписани по вид, ред и последователност под защитно покритие и се организира еднократно (чл.49, т.4 ЗХ). В чл.59, ал.1 ЗХ е предписано, че при моментната лотарийна игра размерите и видовете на паричните и/или предметните печалби се установяват след разкриване на печелившата комбинация върху талоните. Размерите на печалбите са фиксирани и не зависят от броя и цената на продадените талони, а стойността им не може да бъде по-малко от 50 на сто от общата стойност на талоните. Организаторът осигурява и гарантира получаването на паричните и предметните печалби (чл.59, ал.2 и ал.3 ЗХ).

От анализа на цитираните норми следва еднозначен извод, че процесната лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“ (във всичките ѝ разновидности) попада в обхвата на първата хипотеза на чл.30, ал.3 ЗХ и за поддържането на лиценза за организирането ѝ в релевантния период 01.09.2015г. – 31.12.2019г. „Ню Геймс“ АД е дължал държавна такса в размер на 15% от стойността на направените залози. Противно на твърденията на жалбоподателя нормата на чл.30, ал.3 ЗХ (в приложимата редакция) не допуска възможност за избор при определяне на размера на дължимата такса, доколкото това следва от вида и характера на организираната хазартна игра.

Неоснователни са и доводите, че след одобряването им от ДКХ Правилата за организиране и провеждане на моментна лотарийна игра са влезли в сила и са задължителни както за техния адресат, така и за държавния орган, поради което и плащанията в размер на 20% върху стойността на получените комисионни, които плащания са били приемани от Комисията и за които е била подавана декларация по чл.30, ал.6 ЗХ, имат окончателен погасителен ефект. Правилата по чл.22, ал.1, т.11 ЗХ (приложимата редакция ДВ, бр.105/2014г.) на които жалбоподателят основава защитната си теза, са част от документите, необходими за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри, съгласно чл.5, ал.1, т.8 от Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта (обн. ДВ, бр.85/ 06.11.2012г.). Тези правила обаче не са индивидуален, общ или

нормативен административен акт и въз основа на тях не могат да бъдат определени основанието и размерът на дължимата държавна такса, която е законово регламентирана в чл.30, ал.3 ЗХ. Решението, с което се одобряват или се отказва одобряването на тези правила, е индивидуален административен акт, но след одобряването им те не стават част от волеизявлението на органа, който ги е утвърдил. Утвърждаването на правилата е условие за тяхната валидност, те са и предпоставка за издаването на лиценз и организирането на хазартна дейност, като неспазването им от организатора на хазартна игра е скрепено с държавна принуда (чл.108, ал.2 ЗХ).

Законът – чл.30, ал.6 ЗХ (редакцията ДВ, бр.105/2014г.) въвежда като императивно задължение за организаторите на хазартни игри, всеки месец до 15^{то} число на следващия месец, да подават в Комисията декларация по образец за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри за които се събират такси и комисионни за участие – декларация за стойността на получените такси и комисионни. Неправилното тълкуване на материалната норма не санира неизпълнението на това задължение. Обстоятелството, че ДКХ е утвърждавала представяните от „Ню Геймс“ АД правила за организиране на моментна лотарийна игра „Национална лотария – моментни игри“ в които е записано, че това е хазартна игра за която се събират такси и комисионни, е ирелевантно за законосъобразността на административния акт, тъй като, както беше отбелязано, размерът на дължимата държавна такса е определен със закона и не може да бъде обект на преценка и избор на организатора и на регулаторния орган.

Не може да намери приложение по аналогия разпоредбата на чл.17, ал.3 ДОПК, съгласно която когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат, а определената от закона санкция не се налага. В случая няма данни задълженото лице да е действало по писмени указания на министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие са се оказали незаконосъобразни. Не представлява такова указание решението на ДКХ, в качеството му на колегиален орган, за утвърждаване на правилата по чл.22, ал.1, т.11 ЗХ. Касае се за две отделни производства – едното, свързано с възможността за организиране на хазартни игри, а другото - настоящото, за установяване на публични държавни вземания, при което компетентен е председателят на ДКХ в качеството му на орган по приходите. Решението, с което се утвърждават правилата, не е писмено указание относно начина, по който следва да бъде попълнена всяка една от декларациите за съответните периоди и какви суми следва да бъдат внесени, като тези две фактически действия на организатора на хазартни игри следват пряко от закона, а не са в резултат на нарочно поставено запитване на заинтересованото лице относно размера и основанието на съществуващото му публично задължение.

Както се посочи по-горе, разпоредбата на чл. 30, ал. 3 ЗХ е императивна и не съдържа правната възможност организаторът на хазартни игри да избира

някой от приложимите варианти за заплащане на дължимата такса, нито да договаря това, заобикаляйки закона, със съответния административен орган. При направения извод за съответствие на оспорвания АУПДВ с приложимия материален закон следва да се извърши преценка правилно ли е установен от административния орган размерът на задължението, представляващо разликата между дължимата държавна такса по чл.30, ал.3 ЗХ и декларираната и внесена от жалбоподателя за процесния период: 01.09.2015г. – 31.01.2020г. Отговорът на този въпрос е положителен. Според неоспореното заключение на приетата ССЧЕ разликата между изчислената и заплатена от жалбоподателя „Ню Геймс“ АД държавна такса за периода 01.09.2015г. – 31.01.2020г., представляваща 20% от стойността на комисионната, приложима за всяка игра, съобразно одобрените от ДКХ правила и държавната такса за същия период, изчислена от Комисията в размер на 15% върху стойността на продадените билети, е 188 199 519.65 лева. Точно толкова е и размерът на публичното държавно вземане, установено с процесния АУПДВ. Според експертната оценка общият размер на лихвите за периода 01.09.2015г. – 31.01.2020г., изчислен по месеци върху съответните главници е 34 994 213.61 лева. Размерът на лихвата, установен с процесния АУПДВ е 34 991 384.81 лева. Налице е разлика от 2828.80 (две хиляди осемстотин двадесет и осем и 0.80) лева. Предвид общия принцип на правото да не се влошава положението на жалбоподателя, установен в чл.271, ал.1 ГПК, приложим на основание чл.144 АПК, съдът не може да увеличи определения с АУПДВ размер на задължението за лихва за забава. Неоснователни са изложените от жалбоподателя доводи за недължимост на начислените лихви. Независимо, че за неизпълнение на задължението по чл.30, ал.3 ЗХ е налице „съдействие“ от длъжностните лица в администрацията на ДКХ, на председателя на ДКХ, в качеството му на орган на изпълнителната власт, и на министъра на финансите поради липсата на контрол по отношение на Комисията, безспорно е налице незаконосъобразно поведение на организатора на хазартни игри, за което и той следва да търпи предвидената в закона „санкция“, изразяваща се в определянето на лихва върху дължимата такса (чл.92, ал.2 ЗХ). Съгласно тази разпоредба (приложимата редакция ДВ, бр.105/2014г.) при неплащане в установения срок на таксата по чл.30, ал.3 и променливата част от таксата по чл.30, ал.4 за срока на забавата се начислява и дължи лихва в размер на законната лихва. При това размерът на дължимата законна лихва върху изчислената разлика, смятано от датата, следваща падежа на задължението до 31.01.2020г., възлиза на 34 991 384.81 лева.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че АУПДВ №4/14.02.2020г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта, е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и

правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 360 (триста и шестдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „НЮ ГЕЙМС“ АД – в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане №4/14.02.2020г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта.

ОСЪЖДА „НЮ ГЕЙМС“ АД – в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: ГР. С., [улица], сумата 360 (триста и шестдесет) лева – разноси по адм. дело №2463/2020г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова